

Батьківські міфи

Міф 1. Якщо в моєї дитини є від мене секрети, отже, вона мені не довіряє.

Антиміф. Дитина, яка нормально розвивається, завжди прагне ствердити своє право на недоторканість приватного життя. При цьому вона відчувається власником свого внутрішнього світу. Дорослий, який відчуває особисту територію дитини, незабаром відчує її подяку і повагу.

Міф 2. Не можна хвалити дитину – виросте егоїстом і задавакою.

Антиміф. Педагоги і психологи стверджують: заохочення – найдієвіший виховний метод! Перестаратися можна тільки з нещирими компліментами. Але якщо нагорода заслужена – не бійтеся вручити її героєві!

Міф 3. Будь-яка дитина може зрозуміти мову переконання, логіки, раціонального пояснення.

Антиміф. Якби це було можливо, то наші діти давно уже були б ідеальними, адже вони щодня чують дуже багато настанов. Але поведінка більшості дітей ірраціональна, вона підкоряється не логіці, а динаміці емоційних процесів. А емоції більше впливають на поведінку.

Міф 4. Будь-яка дитина може стати лідером.

Антиміф. Не кожна дитина може бути лідером і не кожному можна бути лідером! Якщо ця роль нав'язана, якщо вона не відповідає психофізіологічній організації дитини, вона може завдати їй шкоди.

Міф 5. Якщо дитиною не опікуватися і не контролювати її, вона взагалі нічого не робитиме.

Антиміф. Головна небезпека міфу полягає в тому, що контрольована дитина не набуває навичок самоорганізації і самодисципліни, у неї не розвивається вольовий компонент. У дитини немає ситуацій подолання, їй не потрібно себе спонукати до дії, за неї це роблять дорослі.

Міф 6. Настанова батьків своїй дитині: "Головне, щоб ніхто з оточення не мав приводу про тебе погано сказати або погано подумати".

Антиміф. Для того, щоб погано сказати про когось, зовсім не потрібен привід. Його завжди можна вигадати! Цей міф формує оцінне мислення і безмежну залежність від суспільної думки. Страх отримати негативну оцінку оточення робить дитину напруженою і тривожною. А це – шлях до неврозу.